

मीठे बच्चे – तिमी अहिले सत्य बाबाद्वारा सत्य कुरा सुने र उज्यालोमा आएका छौ। तिमीले करतव्य हो सबैलाई अनधिकारबाट निकाले र उज्यालोमा ल्याउनु।”

परश्वः— जब तिमी बच्चाहरूले कसैलाई ज्ञान सुनाउँछौ भने कुनचाहिँ कुरा अवश्य याद राख्नुपर्छ?

उत्तरः— मुखबाट घरी-घरी बाबा-बाबा भनिराख। यसबाट मेरो पन समाप्त हुन्छ। वरसा पनि याद रहन्छ। बाबा भन्नाले सर्वव्यापीको ज्ञान पहिला नै खतम हुन्छ। यदि कसैले भगवान सर्वव्यापी हुन्छन् भने मा उनलाई भन- पिता सबै भित्र कसरी हुन सक्छन्!

गीतः— आज अनधरे मेरे है इसान....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले के भने र कसलाई पुकारे? हे ज्ञानको सागर अथवा हे ज्ञान सूर्य बाबा... भगवानलाई बाबा भनिन्छ नि। भगवान बाबा हुन्छन् भने तिमीहरू सबै बच्चाहरू हो। बच्चाहरूले भन्छन्- हामी अनधिकारमा परेका छौ। हजुरले हामीलाई उज्यालोमा लिएर जान्नुहोस्। बाबा भन्नाले सिद्ध हुन्छ बाबालाई पुकार्छन्। बाबा शब्द भन्नासाथ प्यार स्वतः आउँछ किनकि बाबाबाट वरसा लिइन्छ। केवल ईश्वर वा परम भन्नाले बाबाको वरसाको रस आउँदैन बाबा भन्नाले वरसा याद आउँछ। तिमीले पुकार्छौ- बाबा हामी अनधिकारमा परेका छौ, हजुरले अब फेरि ज्ञानबाट हाम्रो दीपक जगाउनुहोस् किनकि आत्माको दीपक निभेको छ। मनुष्यको मृत्यु भयो भने १२ दिन दीयो बाल्छन्। कतै दियो ननिभोस् भनेर एक जना घ्यू थपनुको लागि बसेको हुन्छ। बाबाले समझाउनु हुन्छ- तिमी बच्चाहरू उज्यालोमा अर्थात् दिनमा थियो। अहिले रातमा छौ। १२ घण्टा दिन, १२ घण्टा रात। त्यो हो हृदको कुरा। यो त बेहदको दिन र बेहदको रात हो, जसलाई भनिन्छ ब्रह्माको दिन- सत्ययुग तरैता, ब्रह्माको रात- द्वापर कलियुग। रातमा अंधारो हुन्छ। मनुष्यले ठककर खाइरहन्छन्। भगवानलाई खोज्नुको लागि चारै तरफ चक्कर लगाउँछन्, तर परमात्मालाई पाउन सक्दैनन्। परमात्मालाई पाउनको लागि नै भक्ति गरिन्छन्। द्वापरदेखि भक्ति सुरु हुन्छ अर्थात् रावण राज्य सुरु हुन्छ। विजया दशमीको पनि एक कथा बनाएका छन्। कथा सधैं मनोमय बनाउँछन्, जसरी चलचित्र, नाटक आदि बनाउँछन्। श्रीमद् भगवद् गीता हो नै सत्य। परमात्माले बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउनु भयो, राजाई दिनु भयो। फेरि भक्तिमार्गमा बसेर कथा बनाउँछन्। व्यासले गीता बनाए अर्थात् कथा बनाए। सत्य कुरा त बाबाद्वारा तिमीले अहिले सुनिरहेका छौ। सदैव बाबा-बाबा भन्नुपर्छ। परमात्मा हाम्रो बाबा हुन्छन्, नयाँ दुनियाँका रचयिता हुन्छन्। त्यसैले अवश्य उहाँबाट हामीलाई स्वरगको वरसा मिल्नुपर्छ। अहिले त ८४ जनम भोगेर हामी नरकमा परेका छौ। बाबाले समझाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी थियो, विश्वको मालिक थियो, अरको कुनै धर्म थिएन, त्यसलाई स्वरग अथवा कृष्णपुरी भनिन्छ। यहाँ छक सपुरी। बापदादाले याद दिलाउनु हुन्छ, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। बाबा नै ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर, पतित-पावन हुन्छन्, नकि पानीको गंगा। सबै परितमाहरूका एउटै परितम भगवान हुन्छन्। यो मनुष्यले जानेका छैनन् त्यसैले सोध्नुछ- आत्माका पिता को हुन्छन्? अलमलमा पर्छन्। भन्छन्- हामीलाई थाहा छैन। अरे, तिमीले आफ्नो पितालाई चिन्दैनौ? भन्छन्- परमपिता परमात्मा, फेरि सोध्नुछ- उहाँको नाम रूप के हो? भगवानलाई चिन्छौ? तब भन्छन्- सर्वव्यापी हुन्छन्। अरे, बच्चाहरूका पिता कहिल्यै सर्वव्यापी हुन्छन् र? रावणको आसुरी मतमा कति बेसमझ बनन्छन्। देह-अभिमान हो नमबरवन। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्दैनन्। भन्छन्- म फलानो हुँ। यो त भयो शरीरको कुरा। यथार्थमा स्वयं को हुँ? यो जानेका छैनन्। म नयायाधीश हुँ, म यो हुँ.... ‘म’ ‘म’ भनिरहन्छन्, तर यो गलत हो। म र मेरो यी दुई चीज हुन्। आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। नाम शरीरको हुन्छ। आत्माको कुनै नाम राख्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो नाम शिव नै हो। शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्। अब निराकारको जयन्ती कसरी हुन सक्छ? उहाँ कसमा आउनु हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा

छैन। सबै आत्माहरूको नाम आत्मा नै हो। परमात्माको नाम हो शिव। बाँकी सबै हुन् शालिग्राम। आत्माहरू सबै बच्चा हुन्। एक शिव सबै आत्माहरूका बाबा हुन्हुन्छ। उहाँ हुन्हुन्छ बँहदको बाबा। उहाँलाई सबैले पुकार्छन्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। हामी दुःखी छौं। आत्माले पुकार्छ, दुःखमा सबै बच्चाहरूले याद गरिन्छन्। फेरि यिनै बच्चाहरू सुखमा रहँदा कसैले पनि याद गर्दैनन्। दुःखी बनाएको हो रावणले।

बाबाले समझाउनु हुन्छ- यो रावण तिम्रो पुरानो दुस्मन हो। ड्रामाको खेल यसतो पनि बनेको छ। अहिले सबै अनधिकारमा छन्। त्यसैले पुकार्छन्- हे ज्ञान सूर्य आउनुहोस्, हामीलाई उज्यालोमा लिएर जानुहोस्। दुनियाँ सुखधाम थियो, त्यसबेला कसैले पनि पुकार्दैनथे। कुनै अपरापत वस्तु थिएन। यहाँ त चिल्लाइरहनछन्, हे शान्तिदेवा। बाबा आएर समझाउनु हुन्छ- शान्ति त तिम्रो स्वधर्म हो। गलाको हार हो। आत्मा शान्तिधामको निवासी हो। शान्तिधामबाट फेरि सुखधाममा जानुछ। त्यहाँ त सुख नै सुख हुन्छ। तिमी चिल्लाउनु हुँदैन। दुःखमा नै चिल्लाउँछन्- दया गर्नुहोस्, दुःख-हरता, सुख-करता बाबा आउनुहोस्। शिवबाबा, मीठा बाबा फेरि आउनुहोस्। अवश्य आउनु हुन्छ तब त शिवजयन्ती मनाउँछन्। श्रीकृष्ण हुन् स्वर्गका राजकुमार। उनको पनि जयन्ती मनाउँछन्। तर कृष्ण कहिले आए, यो कसैलाई थाहा छैन। राधा-कृष्ण नै सवयमवर पछि लक्ष्मी-नारायण बनछन्। यो कसैले पनि जानेका छैनन्। मनुष्यले पुकार गरिरहनछन्- ओ गड फादर.... ठीक छ उहाँको नाम-रूप के हो भनी सोध्दा भन्छन्- नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ। अरे, तिमीले भन्छौ- गड फादर फेरि नाम-रूपबाट अलग भन्छौ। आकाश अनन्त (पोलार) छ, तर पनि त्यसको नाम छ आकाश। तिमीले भन्छौ- हामीले बाबाको नाम-रूप आदि जान्दैनौं, ठीक छ आफूलाई जानेका छौ? हो, म आत्मा हुँ। ठीक छ आत्माको नाम-रूप बताऊ। फेरि भन्छन्- आत्मा नै परमात्मा हो। आत्मा नाम-रूपबाट अलग हुन सक्दैन। आत्मा एक बिन्दु, तारा समान छ। भूकुटीको बीचमा रहन्छ। यस सानो आत्मामा ८४ जनमको पारट भरिएको छ। यो धेरै बुझ्नु परने कुरा छ, त्यसैले ७ दिनको भट्ठीको गायन छ। द्वापरदेखि रावण राज्य सुरु भएको हो। त्यसबेलादेखि विकार परवेश भएको हो। सिँढी झर्दै आएका छन्। अहिले सबैलाई ग्रहण लागेको छ, काला भएका छन्, त्यसैले पुकार्छन्- हे ज्ञान सूर्य आउनुहोस्। आएर हामीलाई उज्यालोमा लिएर जानुहोस्। ज्ञान अर्जन सदगुरुले दिए, अज्ञान अनधिकार विनाश.... बुद्धिमा बाबा आउँछ। यसतो होइन, ज्ञान अर्जन गुरुले दिए... गुरु त धेरै छन्, उनीहरूमा ज्ञान कहाँ छ? उनको गायन कहाँ छ र! ज्ञान-सागर, पतित-पावन, सर्वका सद्गति दाता एउटै बाबा हुनुहुन्छ। फेरि अरू कसैले ज्ञान कसरी दिन सक्छ? साधुहरूले भन्छन्- भगवानसँग मिलन गर्ने धेरै मारग छन्। शास्त्र पढ्नु, यज्ञ, तप आदि गर्नु- यी सबै भगवानसँग मिलन गर्ने मारग हुन्तर पतित फेरि पावन दुनियाँमा कसरी जान सक्छन्? बाबा भन्छन्हुन्छ- म सवय आउँछु। भगवान त एउटै हुनुहुन्छ, ब्रह्मा-विष्णु-शंकर पनि देवता हुन्, उनीहरूलाई भगवान भनिँदैन। उनका पनि बाबा शिव हुनुहुन्छ। परजापिता ब्रह्मा त यही छन्। नि। परजा यहाँ छन्। नाम पनि लेखिएको छ- परजापिता ब्रह्माकुमारी सस्था। त्यसैले बच्चाहरू भए। धेरै बी.के. छन्। वरसा शिवबाट मिलन्छ, नकि ब्रह्माबाट। वरसा हजुरबाबाट मिलन्छ। ब्रह्माद्वारा स्वर्गमा जान लायक बनाउनु हुन्छ। ब्रह्माद्वारा बच्चाहरूलाई गोद लिनुहुन्छ। बच्चाहरूले पनि भन्छन्- बाबा हामी हजुरका हौं, हजुरबाट वरसा लिनछौं। ब्रह्माद्वारा स्थापना हुन्छ विष्णुपुरीको। शिवबाबाले राजयोग सिकाउनु हुन्छ। श्रीमत अथवा श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ मत भगवानको गीता हो। भगवान एउटै निराकार हुनुहुन्छ। बाबाले समझाउनु हुन्छ- तिमी बच्चाहरूले ८४ जनम लिएका छौ। आत्मा परमात्मा अलग रहे बहकाल... बहकालदेखि त हिनद्धहरू नै थिए। अरू कुनै धर्म थिएन। उनै सबै भन्दा पहिला बिछोडिएका हुन्। बाबासँग बिछोडिएर यहाँ पारट खेलन आएका हुन्। बाबा भन्छन्हुन्छ- हे आत्माहरू! अब म बाबालाई याद गर। यो हो यादको यात्रा अथवा योग अग्नि। तिम्रो शिरमा जुन पापको बोझ छ, त्यो यस योग अग्निबाट भस्म हुन्छ। हे प्यारा बच्चाहरू! तिमी सतयुगबाट कलियुगमा आईपुगेका छौ। अब मलाई याद गर। यो बुद्धिको काम हो नि। देह सहित देहका सबै सम्बन्धलाई छोडेर म एकलाई याद गर। तिमी आत्मा हौ नि। यो तिम्रो शरीर हो। म-म आत्माले भन्छ। तिमीलाई रावणले पतित बनाएको हो। यो खेल बनिबनाउ हो। पावन भारतवर पतित भारतवर। जब पतित बनछन् तब बाबालाई पुकार्छन्। रामराज्य

चाहियो। भनछन् पनि, तर अरथ बुझ्दैनन्। ज्ञान दिने ज्ञानको सागर त एउटै बाबा हुन्छन्। बाबाले नै आएर सकेण्डमा वरसा दिनहुन्छ। अहिले तिमी बाबाको बनेका छौ बाबाबाट सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी वरसा लिन। फेरि तिमी सतयुग, तरेतामा अमर बनछौ। त्यहाँ यसतो भनिँदैन फलानो मर्यो। सतयुगमा अकालमा मृत्यु हुँदैन। तिमीले कालमाथि विजय परापत् गरछौ। दुःखको नामै रहँदैन। त्यसलाई भनिन्छ सुखधाम। बाबा भनन्छन्- मैले त तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिनछु। त्यहाँ त धेरै वैभव हुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि मन्दिर बनाएका छन्, त्यस समयमा पनि कति धन थियो। भारतवरष के थियो! बाँकी अरू सबै आत्माहरू निराकारी दुनियाँमा थिए। बच्चाहरूले जानिसके- सर्वोच्च बाबाले अहिले स्वर्गको स्थापना गरिरहनु भएको छ। सर्वोच्च हुन्छन् शिवबाबा, त्यसपछि हुन् ब्रह्मा-विष्णु-शंकर सूक्ष्मवतन वासी। फेरियो दुनियाँ।

ज्ञानबाट नै तिमी बच्चाहरूको सद्गति हुन्छ। गायन पनि छ- ज्ञान, भक्ति, वैराग्य। पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य आउँछ किनकि सतयुगको बादशाही मिले। अब बाबा भनन्छन्- प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। मलाई याद गर्दैन- गर्दैन तिमी मेरो पासमा आउँछौ। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) शिरमा जुन पापको बोझ छ त्यसलाई योग अग्निद्वारा भस्म गर्नु छ। बुद्धिबाट देहसहित देहका सबै सम्बन्धलाई छोडेर एक बाबालाई याद गर्नु छ।

२) पृकारनु वा चिल्लाउनुको सट्टा आफ्नो शान्त स्वधर्ममा स्थित रहनु छ, शान्ति गलाको हार हो। देह-अभिमानमा आएर “म” र “मेरो” शब्द भन्नु हुँदैन, स्वयंलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ।
 वरदान:- आफ्नो श्रेष्ठ स्थितिद्वारा मायालाई स्वयंको अगाडि झुकाउने सर्वोच्च पदको अधिकारी भव जसरी महान् आत्माहरू कहिल्यै कसैको अगाडि झुकदैनन्, उनीहरूको अगाडि सबै झुकछन्। त्यसै गरी बाबाद्वारा चुनिएका तिमी सर्वश्रेष्ठ आत्माहरू कहीं पनि, कुनै पनि परिस्थितिमा वा मायाको भिन्न-भिन्न आकर्षण गर्ने रूपमा आफूलाई झुकाउन सक्दैनौ। जब अहिले देखि नै सदा अरूलाई झुकाउने स्थितिमा स्थित हुन्छौ, अनि सर्वोच्च पदको अधिकार मिले। यसता आत्माहरूको अगाडि सतयुगमा परजा स्वमानले झुकछन् र द्वापरमा तिम्रो यादगारको अगाडि भक्त झुकिरहन्छन्।

सलोगन:- कर्मको समयमा योगको सन्तुलन ठीक होस्, तब भनिन्छ कर्मयोगी।